

Életsakk

Sosem voltam jó sakkozó, még csak a taktikám sem volt profi. Az egész életem egy sakkjátszma, és éppen vesztesre álltam.

A parasztjaim közül csupán egy maradt, őt meg kell óvnom! Két futóm, a vakbuzgó segítők, akik most is mellettem állnak. Mindössze egy bástyám tornyosul, a lovaim is mindvégig hűen szolgálnak. Ám a dicső királynőmet elveszítettem. Borongós ötlet volt, hisz' parasztjaimból majd mindet feláldoztam érte, mégis óvatlan pillanatomban a feledésé lett.

Mégis mintha átlényegült volna a királynőm bennem! Az utolsó paraszt talán visszaadhatja nekem, beválthatom! A lovak rendíthetetlen és megbízható társak, megállíthatatlanul kaszabolják az ellent. Csak hogy utat adjanak a parasztnak, akiből királynő lehet! Támadások érnek, minden irányból, de fel nem adom.

Egy barát hátba szúrta, s elvette tőlem őt, a királynőt. Elkapom! Fogadom! Gyűlölet nincs iránta, csak szánalom. Barátságát... mégis akarom. Mert értéket képvisel bennem. Bár kisebb, törekenyebb ez már, mint valaha, de aprócska lángját táplálja az akarat. Akarom még most is, noha a bizalmam elveszett... talán örökre...

Felajánlom, hogy felejtem tettét, de a tett emléke örökös tőrként bennem él.

S királynőm!

Igen, Te árultál el a legnagyobbban. S mit takargassam, ez fájt a legjobban.

Mély seb... Sakk!

Lovaim és futóim mellettem, bástyám elém állt, mentette helyzetem. Lovam ugrott és ütött, futóm pedig karjaiba fonva gyógyítja sebem, sikerült leplezmem.

Újjonnan tündöklők! Dicsőbben, mint valaha én, a király, a tábla ura!

Megmaradt bábúim magam köré gyűjtöm, s vezetem a rohamot. Lovaim szorosan mellettem. Bástyám töri az utat nekem. Futóim maradásra intem: - Óvjátok őt! Segítsétek mozdulatait. Fontosabb nekem, mint önnön életem! Ő az utolsó reményem.

Egy szótlán pillantás, s ők némán engedelmeskedve védik életét.

Életekre álllok!

S vezetem maroknyi megmaradt emberem, elsőként súlytok le kardommal, de többet ezután már nem kegyelmezek. E fehér sereget végleg koporsóba verem! Küzdök, s talán nyerek, de megteszem inkább, mint csupán próbáljam. Bár nemzedékek veszhetnek oda a hosszú harcban, szívem nem dobban. Hisz kitépték... Egy ládába zárva vár, a fehér sereg gyomrában...

Királynőm, végre hát újra az enyém vagy!!!